

GEGARANDEERDE OPLAGE 16700 EXEMPLAREN (OPEN VOOR ACCOUNTANTS-ONDERZOEK)

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 16

15 cts.

VRIJDAG 11 JULI 1924

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

JULI — HOOIMAAND.

Nu het maaien van het gras en het hooien weer in vollen gang is, zijn we er eens met de camera op uitgetrokken, om ook dit eens op de gevoelige plaat vast te leggen. Immers, Amsterdam heeft, na de jongste uitbreiding, zulk een belangrijk gedeelte „platteland” binnen zijn grenzen gekregen, dat het tegenwoordig mogelijk is boer en Amsterdammer te gelijk te zijn. Hierboven zien we het lossen van den hooiwagen, die volgeladen van het veld teruggekeerd is.

Wollen dekens wasschen f 0.55—f 1.75. Modelwasscherij

over het Y.

THIBETAANSCH KUNST

Zal dit voor Nederland behouden worden?
Reeds sedert enkele jaren is de heer W. J. G. van Meurs, Heerengracht 489 in het bezit van

eene collectie Thibetaansche Boeddhistische kunst, bestaande uit schilderwerk uit tempels of kloosters. Volgens deskundigen, o.w. Prof. Grünweder uit Berlijn en Prof. Hachin, de Thibetexpert van het Musée Guimet te Parijs, behoort deze verzameling tot de allerschoonste, artistiek en historische van Thibetaansche kunst, zoowel in Europa als in Amerika.

Het middelpunt der collectie is wel het Thibetaansche Pantheon uit den bloeitijd der Thibetaansche-Boeddhistische kunsten omstreeks het einde der vijftiende eeuw. Het bestaat uit een schildering van 100 miniatures van Gantama Boeddha, van zijne leerlingen, verkondigers zijner leer, Boeddhistische wijsgeeren, Brahmaansche Goden, alsmede van den grooten Thibetaanschen volksdichter. Ze zijn in tien rijen van tien in weldoordachte compositie bijeengebracht. Deze wonderschoone miniatures van buitengewoon sterke geestelijke concentratie,

nooit falende zekerheid en diepe rust, kunnen alleen worden vergeleken met de schoonste miniatures, ons in de verluchte boeken der Middeleeuwen nagelaten. Zulk een Pantheon van de groote figuren uit het Boeddhisme, heeft buiten artistieke, ook groote historische en wetenschappelijke waarde, en voor een land als het onze, bezitters van een groot Oostersch

nemen. Ook de tegenwoordige eigenaar, de heer van Meurs, zou niets liever zien dan dat zijne verzameling voor goed in ons land bleef en zal daar gaarne aan medewerken.

Intusschen zijn buitenlandse liefhebbers komen opdagen, die voor deze verzameling groote belangstelling aan den dag leggen en zal, indien van Nederlandsche zijde niet spoedig een besluit wordt genomen, deze collectie zoo goed als zeker voor ons land verloren gaan.

In Augustus zal in Den Haag, tijdens het Amerikaansche congres, de verzameling daar worden tentoongesteld. Zal daar misschien één Yankee zijn chequeboek voor den dag halen en tegen overgave van de collectie meenemen over den Oceaan, terwijl in ons eigen land slechts geschreven en gesproken wordt over het behoud, zonder daadwerkelijke hulp? Of zal vandaag of morgen een Engelschman kalm aankomen en de gevraagde som betalen, om daarmee den

dollarkoning voor te zijn? Want dat ook in Engeland groote belangstelling bestaat, speciaal in verband met de Mount Everest Expeditie, behoeft geen nader betoog. Laten wij echter hopen dat het zoover niet komt.

Wij reproduceeren hierbij een drietal figuren uit het Pantheon. De verzameling werd in 1918 in het Rijksmuseum tentoongesteld. J.V.

Van links naar rechts: Arya Asanga, stichter van de Tantra school, leefde in de 6e eeuw en beschreef de leer van zijn grondstellingen; Arya Dharmakirti, een van de zes kerkleeraren, genaamd de zes sieraden van de wereld. Hij draagt het Lhama-costuum met spitsen hoed; Mahasiddha Rahulabhadra, de voornaamste van de 84 heilige Thibetaansche tovenaars.

rijk als Indië, is het bezit van deze verzameling mede van groot nut.

Sedert jaren wordt er naar verlangd deze eenige collectie door aankoop voor Nederland te behouden. Destijds verklaarde Minister de Visser dat ook het Rijk een aanzienlijke som geld ter beschikking wilde stellen, wanneer particulieren het initiatief tot aankoop zouden

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”, „Burgers E.N.R.” en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen

Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM

HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

HAARVERFKAM

verft grijs haar echt blond, bruin of zwart. Jarenbruik. Onsch. Pr. f 3.60 remb. bij Mevr. C. R. DAS, box 28, Wageningen.

Laat Uw premieplaat van „De Stad” omlijsten bij **J. BARWEGEN** in Spiegels, Schilderijen en Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN van alle soorten Platen. Groote sortering Etsen.

ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

Jogal

Snel en zeker werkend tegen
Rheumatiek | **Verkoudheid**
Hoofd- en | **Griep**
Zenuwpijn | **Influenza**

Togal-tabl. bij alle Apoth. en Drogisten verkrijgbaar.

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUT'S
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn

Firma H. J. HOOGHOUT, Groningen
Telegram-adres:
Valencia-Groningen
Telefoon 543

Probeert ze heden

15 cent

Fijne Melkchocolade met Zuidvruchten

Weg met de waschvrouw!

Ik wasch zelf!

Mijn prima kwaliteit
Gummi en Celluloid
Boorden, Fronts, Manchetten, Verpleegsterboorden en manchetten, Halfhemdjes voor oude heeren enz.

zijn alleen met koud water af te wassen, jaren te dragen, van het beste linnen strijkgoed niet te onderscheiden, met knoopsgatenversterking voorzien en nemen beslist geen vull aan.

Speciaal Huis:
ALEX HAASE, A'dam
Haarlemmerstraat 36

HAARWERK en HAARVERVEN
zijn zaken van vertrouwen

De dame, die hiervan verzekerd wil zijn, laat zich bedienen door

J. H. KLERKS

Weteringschans 169 - Amsterdam
Telef. 44363

12 Salons voor haarverzorging. Geen tijdsbespreking.

STOOMWASSCHERIJ NEERLANDIA 'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

INTEEBENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren op DE STAD AMSTERDAM à f 1.62 per drie maanden of f 0.12 per week

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

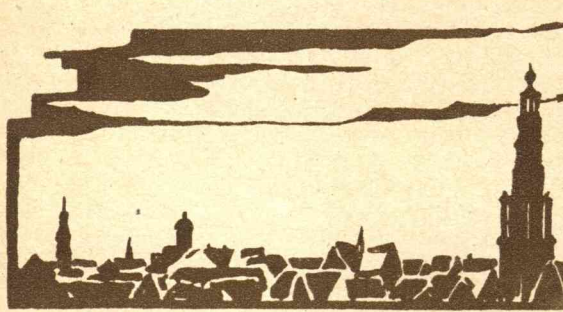
Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven bureau Heerengracht 131, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
HEERENGACHT 1

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING
HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

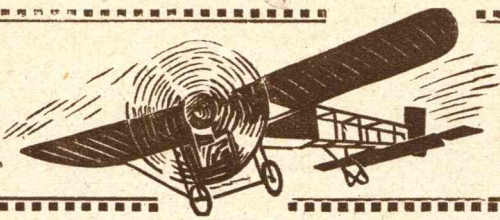
REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

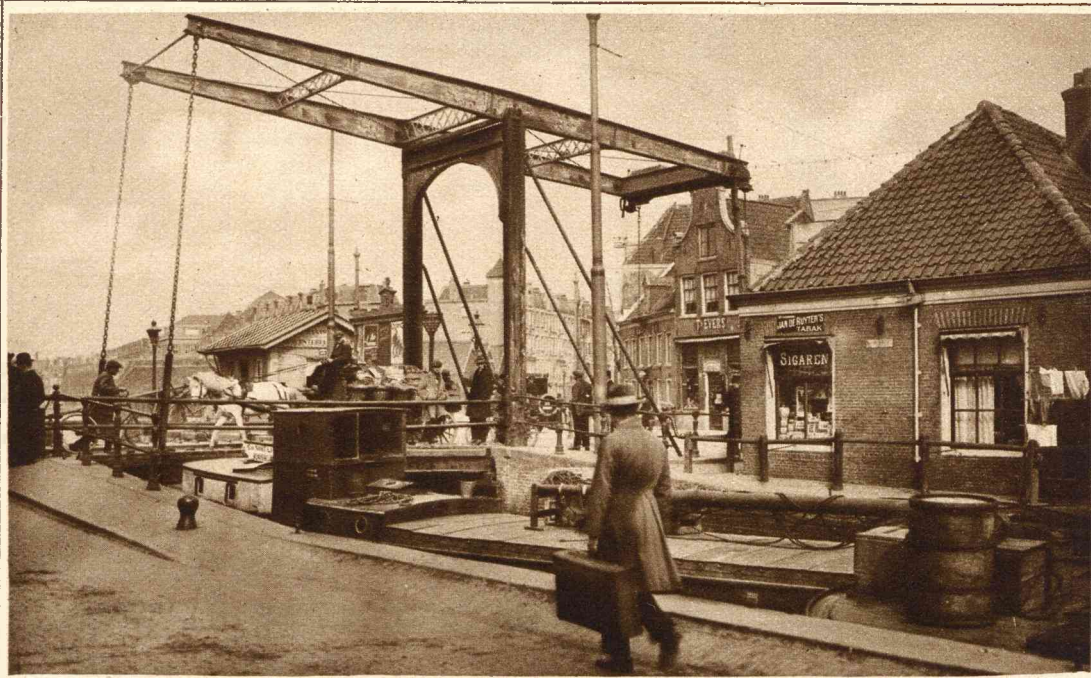
Aardbeien! De heerlijke verkwikking in deze warme dagen! Terwijl in onze onmiddellijke omgeving gras gemaaid en hooi binnengebracht wordt, is men in 't aardbeienland Beverwijk druk bezig de roode vruchten te plukken, die straks in onze straten verschijnen en door onze grage monden verorberd worden!

16

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T.

AAN DE OVERTOOMSCHE SCHUTSLUIS. Binnenkort zal weer een oud brokje Amsterdam een belangrijke verandering ondergaan. Tengevolge van het toenemend verkeer is de brug over de Overtoomsche Schutsluis reeds lang te smal, zoodat, mede in verband met de verlegging van de sluis naar de Nieuwe Meer, een nieuwe brug gebouwd zal worden.

In elk geval kon hij zoowel zien wat daarbinnen gebeurde, als hooren wat er gesproken werd.

Hij keek door een der barsten en zag een achtkant vertrek — alle torens waren achtkant — waarin zich een man en een vrouw bevonden. De man, die op een matras op den vloer lag, was Thyne; de vrouw was Calypso's moeder, zij, die op het kasteel mevrouw Ambler heette, maar, zooals Tom langzamerhand was beginnen te begrijpen, eigenlijk de wettige vrouw was van Boulbee, den bank-directeur te Courtenay Peveril. Van Helen was niets te bespeuren.

Hij zag er nog slecht uit, maar het was toch duidelijk, dat Thyne op weg naar beterschap was — „mevrouw Ambler” had Helen's plaats als verpleegster ingenomen.

Dat zag Tom. Wat hij hoorde was voor hem nog merkwaardiger.

„Laat ik het u verklaren,” zei Thyne. „Dokter Learoyd heeft mij iets laten ingeven, opdat hij als geneesheer op het Kasteel geroepen zou worden, om daar te kunnen spionneeren. Ook liet hij zijn dochter, handig vermomd, als verpleegster hier komen, opdat ook zij ons zou kunnen bespionneeren. Zij werd door Gowne

in het oog gehouden en deze zag haar een document doorlezen, dat zij uit het Kasteel trachtte te smokkelen, — dat kan natuurlijk niets anders geweest zijn dan een rapport van wat wij hier doen. Gowne meldde dat aan den heer Ambler en op zijn verzoek hebben u en Calypso haar in zijn tegenwoordigheid gevisiteerd. Er werd geen papier op haar gevonden en nu wordt verondersteld, dat zij het ergens tusschen mijn kamer en de bibliotheek verstopst heeft.”

„Dat is juist,” was het antwoord. „Ozias heeft toen last gegeven, die juffrouw Learoyd op te sluiten, tot hij zou hebben besloten, wat hij met haar zou doen. Op het oogenblik is het zijn bedoeling haar te compromitteren — met jou, zoodra je weer voldoende hersteld bent — zoodat ze haar mond wel zal houden.”

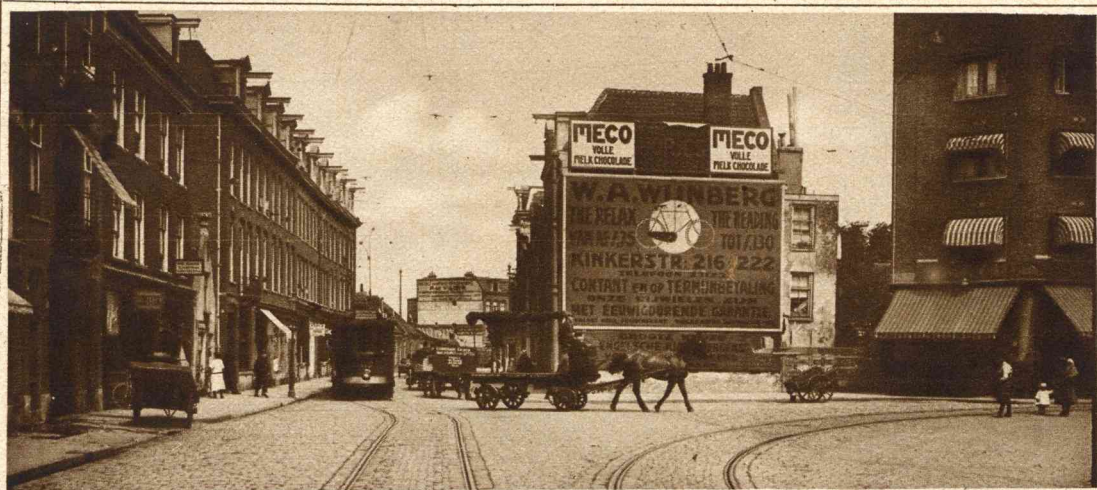
Tom had groote moeite, om niet hoorbaar te knarsetanden. Hij hield zich echter in, in de hoop dat hij ook nog iets te hooren zou krijgen omtrent het verblijf van Helen. Daarin zou hij echter teleurgesteld worden. Thyne vroeg heel iets anders.

„Waarom ben ik eigenlijk hier gebracht?” vroeg hij.

„Om te voorkomen, dat de jonge Baxter je zou lastig vallen,” antwoordde Calypso's moeder. „Ozias is niet zeker van Baxter. Hij geeft toe, dat de jongen zijn werk goed gedaan heeft en hem oogenschoonlijk trouw dient, maar vertrouwt op zijn instinct, dat hem nooit misleid,

AAN DE OVERTOOMSCHE SCHUTSLUIS. Wanneer de brug voor een schip omhoog moet, verzamelt zich steeds een groote mensenmenigte, die moet wachten... en dat wachten is hier regel.

AAN DE OVERTOOMSCHE SCHUTSLUIS. Hier nog een kiekje van het smalle gedeelte van den Amstelveenscheweg. De huizen aan weerszijden zullen worden gesloopt.

zooals hij zegt. Hij heeft het zich nu eenmaal in zijn hoofd gezet, dat Baxter hier alleen in dienst gekomen is op aansporing van dokter Learoyd, om ons te bespionneeren. Ozias dacht, dat jij hier veilig zou zijn, als Baxter te weten kwam, dat Helen Learoyd je verpleegd had en nu zoek was.”

„Dat is een logische gedachtengang,” meende Thyne. „Ik ben zelf ook niet zeker van Baxter, hoewel ik niets op hem zou kunnen aanmerken. Ik heb meermalen hinderlagen voor hem gelegd op onze gemeenschappelijke uitstapjes naar de Bank, maar ik heb hem nooit op eenigerlei wijze kunnen snappen. Hij is natuurlijk heel dik met de Learoyds, vooral met het meisje. Tusschen twee haakjes, u weet zeker wel, dat de fatale mannelijke schoonheid van den jongeman indruk heeft gemaakt op uw dochter?”

„Calypso doet altijd dwaas ten opzichte van mannen,” was het antwoord. „Ik heb ditmaal niets bemerkt, maar zij heeft meermalen een goed plan bedorven door sentimentaliteiten

ten aanzien van de jongens uit ons vliegcorps."

Tom luisterde met aandacht naar het antwoord op de volgende vraag.

"Dillon was een van hun slachtoffers, niet?" vroeg Thyne, op een toon, als of hij het antwoord wist.

De vrouw lachte. "Een vrij onbehoorlijke vraag," zei ze, "maar je bent een kameraad en mag het dus wel weten. Trouwens, Gownner zal het je wel verteld hebben. Ja, Calypso heeft Dillon van de rots gestooten en ik heb haar den raad gegeven om het te doen. Dillon was de zoon van die kat, die mij mijn man heeft afgetrosgeld. Een uur nadat hij bij ons kwam wist ik dat. Het was de mooiste wraak die ik ooit zou kunnen uitdenken. Ambler was woedend op ons."

Dat was dus de bevestiging van wat hij dacht. Tom die nog altijd door de barst in de deur keek en elk woord dat hij hoorde in zich opnam, luisterde, of hij nog meer te hooren zou krijgen.

"Dat is nieuw voor mij," zei Thyne. "Nee, Gownner heeft het me nooit verteld, hoewel ik wel altijd zoo iets gedacht heb. Toen wij voor het eerst ons plan opmaakten, heeft mijnheer Ambler mij wel verteld, dat hij macht had over Boultee en dat u en Calypso zijn vrouw en dochter waren, maar meer wist ik niet. Ik kan volkomen met u mee voelen, mevrouw."

"Ik wou, dat je dat maar eens door daden bewees," was het antwoord, dat vergezeld ging van een langen zucht.

"Verklaar u nader."

"Mijn grootste vrees is, dat mijn schurk van een man er zonder kleerscheuren zal afkomen — zelfs nog zal profiteeren van het werk van mijn broer. Ozias is het alleen om het geld te doen, maar ik heb me alleen tot deze geschiedenis laten verleiden uit wraak en Calypso vond het wel een aardig avontuur. Ik zal de laatste zijn, die Ozias zou willen berooven van de vruchten

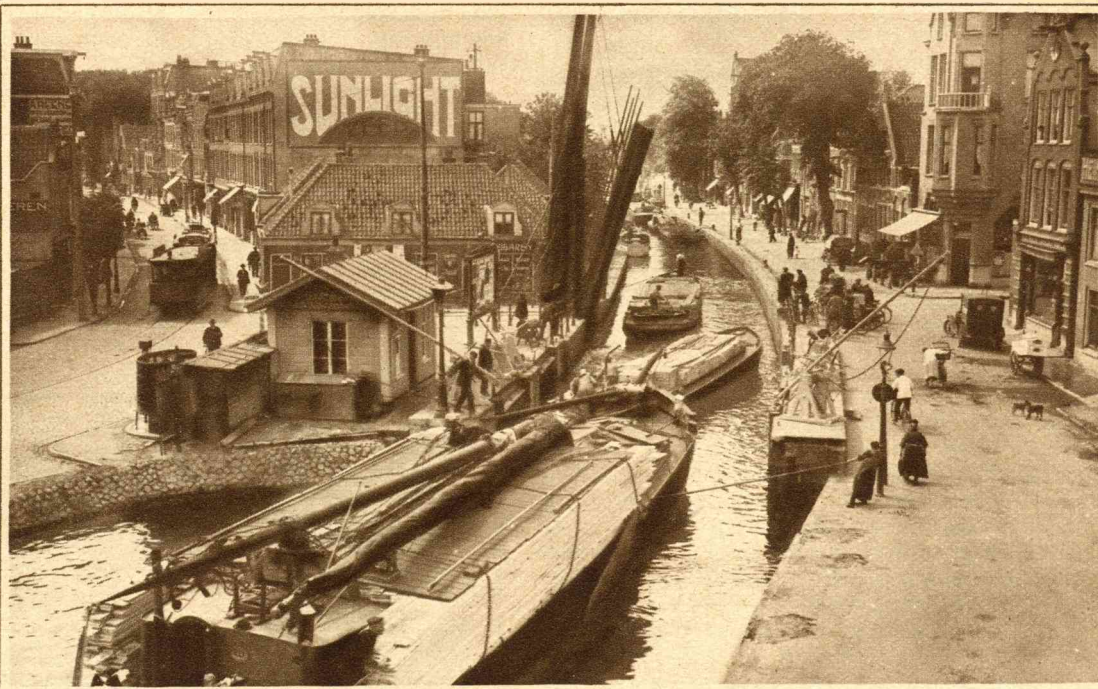
of ik schiet je neer, zooals je verdient."

Bijna alsof het een echo was van zijn donderende stem, kwam er een geluid van beneden — een dof geluid op de trap die naar den zolder voerde. Men moest ontdekt hebben, dat de deur beneden was opengebroken. De een of ander had het gezien en kwam nu naar boven.

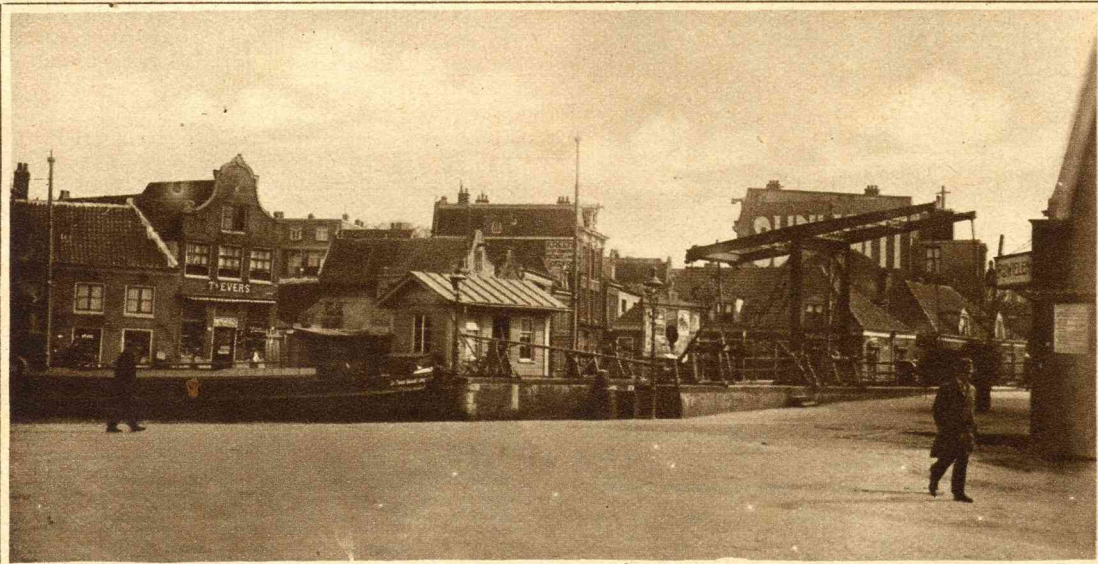
VIERENDERTIGSTE HOOFDSTUK.

MOEIELIJKHEDEN.

Uit niets bleek, dat Thyne het geluid daar beneden gehoord had. Zijn oogen schoten vuur, maar waren vol verwachting gericht op zijn vrouwelijke medeplichtige. Hij wilde blijkbaar ook graag het antwoord op de deur

AAN DE OVERTOOMSCHE SCHUTSLUIS. Een goed denkbeeld van den toestand zooals die nu is, krijgt men uit bovenstaande foto. Men ziet duidelijk hoe smal het vaarwater en ook de Amstelveenscheweg daar ter plaatse is. De huizenrij tusschen het water en de straat (op het eerste huis staat een Sunlight reclame) alsmede de kleine huisjes er voor, zullen gesloopt worden. Het vaarwater wordt daarna aanmerkelijk verbreed.

AAN DE OVERTOOMSCHE SCHUTSLUIS. Hierboven een kijkje op de brug, genomen van den Hoofdweg. Ter hoogte van de wandelaar links, zal de nieuwe brug komen, die Hoofdweg en Overtoom verbindt.

Tom gestelde vraag hooren. Van de vrouw zelf was Tom niet zoo zeker. Hij meende te zien dat op het oogenblik van het geluid haar oogen zich wijder opensperden en zich op de deur richtten. Het leek wel of zij aarzelde om tijd te winnen, wetende dat hulp kwam opdagen.

Tom ging snel zijn eigen toestand na. Als er iemand naar boven kwam, zat hij in een val. Het kon alleen een vijand zijn en in elk geval zou het op schieten uitdraaien. Hoe de strijd zou aflopen zou in hoofdzaak afhangen van het aantal der naar boven komende tegenstanders en natuurlijk ook van geluk. Hij was niet bang voor zichzelf, maar overwoog, dat hij als lijk voor Helen van niet het minste nut zou zijn.

Toen werd hij plotseling weer de speurder, de sluwe, handige kerel, die meer met z'n hersens dan met z'n handen vecht. Hij nam zijn toevlucht tot een herhaling van zijn dreigement, om te trachten zijn doel te bereiken. Als hij in de komende worsteling wist, waar Helen gevangen gehouden werd, dan zou hij beter vechten en zou hij, zelfs wanneer hij het onderspit moest delven, maar niet onmiddellijk

van zijn onderneming, maar o, Thyne, als je een middel kan vinden waardoor Boultee voor medeplichtigheid terecht gesteld zou kunnen worden, zonder ons anderen bloot te stellen?"

"Alles goed en wel, maar wat schiet er dan voor mij over?" vroeg de man op de matras.

Tom zag door de spleet een grijns op het gelaat der oude vrouw.

"Calypso zou jouw belooning zijn," antwoordde zij. "En een aardige stuiver bovendien. Mijn dochter zal al het geld erven, dat haar oom verzamelt — en dat is niet meer dan billijk, met het oog op de wijze waarop zij hem heeft geholpen."

Tom kon de laagheid niet langer uitstaan. Als een woedende stier zette hij zijn schouders tegen de half vergane deur en drukte die in. Zijn revolver trekkend, keek hij woedend naar de beide achteruit deinzende personen en tot de vrouw, op wie hij zijn revolver richtte, riep hij:

"Waar is juffrouw Learoyd? Spreek, slang,

AAN DE OVERTOOMSCHE SCHUTSLUIS. Als tegenstelling met de stadsluizen op de foto hiernaast, die aan de landelijke zijde van den Overtoom, welke ook zullen verdwijnen.

Het
bekende
adres
voor
prima
Optiek

Amstel 210

's Avonds na 6.30 gesloten

gedood werd, nog van nut voor haar kunnen zijn.

Wanneer de vrouw het geluid gehoord had en wist dat vrienden haar te hulp snelden, dan zou zij misschien, om haar leven te redden, haar geheim vertellen, in de overtuiging, dat hij toch niet in de gelegenheid zou zijn, er gebruik van te maken. Hij moest het haar ontrukken, zolang hij nog vrij man was.

Hij zei dus andermaal:

„Ik wacht op uw antwoord. Waar is jufvrouw Learoyd? Ik zal tot vier tellen en als ik dan nog geen antwoord heb, zal de revolver afgaan.”

Volkomen bevangen door vrees gaf de vrouw zich over.

„Zij is onder bewaking van mijn dochter,” zei ze. „Calypso is een goede bewaakster voor haar, want haat is een sterkere band dan liefde, jonge man. Maar je zult niet veel aan mijn mededeeling hebben, want als ik mij niet vergis zal je aanstonds werk genoeg hebben om jezelf te redden. Ze komen al naar boven om ons te helpen.”

En met stemverheffing schreeuwde zij: „Schieten jelui wat op; Baxter is hier en bedreigt ons. Hij is gewapend ook.”

Een schreeuw en een luider gekletter van voetstappen antwoordde haar en Tom wist, dat, als hij nog een oogenblik draalde, hij tusschen twee groepen vijanden gevangen zou zitten. Hij moest zich een weg naar buiten banen en als hij zelf het terrein koos waarop de strijd moest worden gestreden, kon dat niet anders dan in zijn voordeel zijn. De ruime zolder beantwoordde al heel goed aan zijn doel; kon hij daar komen, dan bestond ook nog de mogelijkheid, dat hij een der trappen tot een der andere torens kon bereiken en zoo een strijd zou kunnen vermijden, dien hij weliswaar niet vreesde, maar die hem toch zou kunnen verhinderen, Helen te bereiken.

Hij keerde zich om en sprong meer dan hij liep, de korte trap af naar den zolder. Zijn tegenstanders waren daar nog niet aangekomen, maar Ambler's kraakstem en de bas van Gownner, en het steeds helderder wordende licht van een elektrische lantaarn zeiden hem, dat zij de bovenste trede van de onderste, bredere trap naderden. Misschien zou hij den strijd kunnen ontgaan, door naar buiten te snellen, wanneer zijn vervolgers op de tweede, smallere trap naar boven klommen.

Tom holde over den zolder naar de smalle trap die toegang gaf tot den Noordelijken toren — hij was echter een ondeelbaar oogenblik te laat. Nauwelijks had hij zijn voet op de eerste trede gezet, toen hij Gownner hoorde roepen:

„Daar gaat hij! Daar links, de trap op!” Tegelijkertijd werd de elektrische lantaarn op hem gericht, zoodat hij zelfs een onge oefend schutter een gemakkelijk doel bood.

„Niet schieten!” schreeuwde Ambler.

De betekenis van deze woorden ontging Tom niet. De slimme oude schurk dacht nog altijd, dat de politie hem zocht, voor den moord op Ted Carpenter, den kassier. Ambler

hoopte in een goed blaadje te komen bij de autoriteiten, door hem uit te leveren onder beschuldiging van inbraak in het Kasteel. Tom zou hem graag zijn zinn gegeven hebben — niets zou hem beter geleken hebben, dan in handen der politie te vallen, — indien het niet zoo dringend noodzakelijk was, dat hij Helen vond en bevrijdde.

Hij moest dus onder de gegeven omstandigheden aan zijn vervolgers zien te ontkomen en op de een of andere manier het inwendige van het gebouw trachten te bereiken. Wel eigenaardig, dat de plek die hij zocht het bouidoir van Calypso was.

Het zou natuurlijk dwaasheid zijn, de smalle trap naar den Noordelijken toren op te klimmen en zich zodoende zelf in een val op te sluiten. Dan zou ontsnappen alleen mogelijk zijn, door achtereenvolgens beide tegenstanders neer te schieten, maar zoo bloeddorstig was hij niet. Menschen die zooveel nog waren aangemaand zijn leven te sparen, zoo maar neer te schieten, stuitte hem tegen de borst.

Als hij geweten had, dat Ambler zijn karak-

Op het graf van Piet Nolting is door den Bond van Amst. Zangverenigingen een monument onthuld. Foto hierboven: de heer Degen, voorz., draagt het monument aan de familie over. Hieronder: Wethouder Wibaut spreekt.

PRIJSVRAAG XXVII

We gaan ditmaal maar weer eens terug tot onze gedichtjes, die, blijkens het aantal inzendingen dat we er telkens op ontvangen, nogal in den smaak vallen. Voor ditmaal vragen we een vierregelig versje op:

DE RIJWIELBELASTING.

Wij loven hiervoor de volgende prijzen uit:

1 fraai Japansch theeservies, 2 Gillette scheerapparaten, 2 heerenportemonnaies, 2 bussen Amstelcacao van 1 pond, 1 beschuitton, 2 flesschen Ranja C.P., 2 pakken Five o'clock tea, 10 kunstplaten.

Oplossingen moeten op een briefkaart geschreven zijn en worden, geadresseerd aan de Prijsvraagredactie van *De Stad Amsterdam*, Heerengracht 131, A'dam, vóór den 25en Juli ingewacht.

Met het oog op de vacante van den Prijsvraagredacteur zal de volgende prijsvraag niet, zooals gewoonlijk, over 14 dagen, doch over drie weken verschijnen.

ter wel had doorgrond en zijn bevel om niet te schieten alleen had gegeven, om ook hem zijn revolver niet te doen gebruiken, opdat later op veel wreedere wijze met hem zou kunnen worden afgerekend, dan zou hij niet zoo menschevriend zijn geweest.

Hij keerde zich om en liet het licht van zijn eigen lantaarn op zijn vervolgers spelen. Voor-

aan stonden Gownner en Jethro en achter hen Ambler. Op het bevel van hun chef hadden de beide eersten hun revolvers laten zakken; ze bleven ze echter in gereedheid houden. Het was zaak om snel te besluiten. Zijn onder-vinding als voetballer kwam Tom te hulp. Zijn elektrische lantaarn in zijn zak stekende, stormde hij op de beide voorste mannen in, stelde Jethro met een kniestoot in de maag voor het oogenblik buiten gevecht en liep in het voorbijgaan Gownner, met een wel gericht duw van zijn rechterschouder, onder den voet. Den verbaasden Ambler schoof hij terzijde, zooals iemand een vlieg van zijn mouw knipt.

Hij was echter nog niet buiten gevaar. Gownner raasde van woede en terwijl hij nog op den grond lag schoot hij, de orders van zijn chef in den wind slaande, tweemaal zijn revolver af. Het eerste schot miste, het tweede nam een klein tipje van Tom's oor mee. Woedend en bang dat hij niet zou ontkomen, trok Tom zijn revolver en schoot zijn tegenstander een kogel in de dij. Gownner, die juist wilde opstaan, viel weer neer en bleef liggen.

Het laatste wat Tom zag, toen hij de trap af ging was, dat Ambler zich over zijn „mechanici” boog en Jethro kermend op zijn rug lag. Directe vervolging was uitgesloten. De weg naar Calypso's kamer was vrij en Tom snelde erheen. Gelukkig wist hij — als amateur detective had hij er voor gezorgd dat hij wist waar de kamers van de voornaamste bewoners lagen — waar hij moest wezen.

Op de deur bonzend riep hij: „Laat me binnen, ik ben het, Baxter.”

Een kreet van vreugde was het antwoord, de deur vloog open en Calypso stond voor hem.

„Kom binnen,” zei ze zacht, haar bezoeker aanziende.

Tom was juist als overwinnaar uit een strijd tegen gevaarlijke tegenstanders getreden, maar toen hij den drempel van deze weelderig ingerichte kamer overschreed begreep hij, dat de komende strijd met deze betooverende sirene van nog ernstiger aard zou zijn. Haar wapen zou geen vuurwapen zijn en zelfs als was dat wel zoo, dan zou hij haar toch niet kunnen neerschieten, zooals hij het Gownner had gedaan.

In de allereerste plaats echter dacht hij aan Helen, die, zooals hij onmiddellijk zag, niet in het vertrek aanwezig was. Zijn conclusie, dat zij, daar zij aan de hoede van Calypso was toevertrouwd ook in Calypso's kamer moest zijn, was voorbarig geweest.

„Je bent gewond,” zei het meisje, „er is bloed op je gezicht.”

„O, dat beteekent niets,” antwoordde Tom, „een van je vrienden was een beetje al te vrij met z'n revolver, maar ik heb hem beter geraakt, dan hij mij.”

„Kom hier, dan zal ik je even verbinden. Het was heel goed, dat je in je moeilijkheid bij mij kwam.”

Tom liet zich naar een grooten gemakkelijken stoel leiden. Het zou hem niet in het minst baten als hij haar de ware reden van zijn late bezoek mededeelde. Maar, terwijl Calypso water en een handdoek ging halen, gingen zijn oogen onderzoekend rond, of hij ook ergens een spoor vond van wat de moeder van het meisje hem onder bedreiging had meegedeeld. Het was natuurlijk mogelijk, dat zij gelogen had, dat haar bedoeling was geweest, hem op een vals spoor te brengen. Hoe dat ook zij, hij bespeurde niets dat hem eenige aanwijzing kon geven. Als Helen werkelijk aan Calypso was toevertrouwd, dan moest deze haar ergens anders hebben opgesloten.

„Wie heeft er op je geschoten?” vroeg het meisje, zonder groote belangstelling, toen zij zijn oor afwaschte en verbond.

„Gownner,” was het antwoord, „maar die is nu voor een tijdje onschadelijk. Ik heb er wel voor gezorgd dat hij geen beenen gebroken heeft, maar zijn bloedverlies zal vrij groot zijn.”

(Wordt voortgezet)

Ofschoon wij het niet wenschen te pousseeren als geneesmiddel voor een bepaalde ziekte, mogen wij op grond van deskundige verklaringen

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein

zeer zeker aanbevelen als een tafeldrank, die bij geregeld gebruik een zeer gunstigen invloed heeft op de vitaliteit van den gebruiker. Voor huishoudelijk gebruik bijzonder aanbevolen in heele Liter-schroefflesschen, inhoudsprijs 32 cent.

PRENTBRIEFKAARTEN

De Vermeer's reizen veel. Ze reizen naar alle mogelijke plaatsen waar andere menschen ook heen reizen en overal, in Duitschland en België, in Zwitserland en in Italië, koopen ze een heelen stapel prentbriefkaarten.

Ik stel me voor, dat ze met een vrijwel leegen koffer op reis gaan, dat ze in iedere plaats waar ze aankomen dadelijk den weg vragen naar een winkel waar ze prentkaarten kunnen koopen en dat ze daar dan hun tijd doorbrengen met 't uitzoeken van de mooiste exemplaren. Zoo komen ze dan ten slotte met een koffer vol prentbriefkaarten weer thuis.

Nou zou dit alles zoo erg niet wezen, als Vermeer en ik niet op hetzelfde kantoor waren en de Vermeer's niet tegenover ons woonden en we tengevolge van een en ander, niet de gewoonte hadden aangenomen om 's-avonds nu en dan bij elkaar aan huis te komen. Op gewone avonden drinken we dan een kopje thee en we babbelen wat of we leggen een kaartje, wat allemaal nog zoo kwaad niet is. Maar, als ze pas zijn thuis gekomen van een reis, dan krijgen we stevast een briefkaarten-avond te verduren.

Dan zitten we daar en we doen ons uiterste best om niet te geeuwen terwijl er een eindeloze processie van prentkaarten aan ons voorbij gaat en meneer en mevrouw Vermeer, aan weerskanten van ons, allerlei langdradige explicaties geven.

Toen we voor de eerste maal zoo'n prentkaartenavond hadden, gooiden Emmy en ik er nu en dan een woordje tusschen. „Vreeselijk interessant!” zei Emmy en ik: „Prachtig!” En dan zei Emmy weer eens: „Prachtig!” en ik „Vreëselijk interessant!”

Den tweeden keer trachtten we het enthousiasme van de Vermeer's te dempen door heelemaal niets te zeggen, maar dat vonden ze juist goed, omdat zij nu ongestoord konden praten.

Toen ze naar Zwitserland waren geweest, zei ik, dat ik daar ook eens een poosje geweest was. Ze lieten me allerlei foto's zien om te hooren, of ik dit en dat herkende, maar uit m'n antwoorden bleek, dat ik ofwel een stommerik was, ofwel 'n leugenaar. Ze hebben toen het eerste maar aangenomen.

Toen ze naar Athene geweest waren, zei Emmy, dat een lieve tante van haar in Athene gestorven was en dat ze er daarom liever niet van hooren wilde, omdat er zoo veel droevige herinneringen aan verbonden waren. Maar ze lieten ons allerlei kiekjes zien van plaatsen waar de imaginaire tante onmogelijk gestorven kon zijn.

Toen gingen de Vermeer's naar Parijs en zoodra ze terug waren, kwam de niet te onder-
vangen invitatie. Het zou geen steek helpen om de invitatie te weigeren, want ze zou dag aan dag herhaald worden en het is niet gemakkelijk om telkens weer een excuus te vinden, vooral tegenover je overburen, die precies kunnen zien wanneer je uitgaat. En dan ook, hoe eer we zoo'n prentkaarten-avond slikten hoe eer we er weer voor 'n poosje van bevrijd bleven.

„Ik word er nog gek van!” zei ik. „Ik ben heusch doodsbenauwd dat ik ten slotte in een krankzinnigengesticht zal belanden en dat ik dan alsmaar stukjes papier zal bekijken en zeggen: „Is 't heusch?” en „Prachtig!” en „Verbazend interessant!” en zoo.”

„We moeten iets doen om er een end aan te maken!” zei Emmy.

„We hebben prachtige kiekken van Parijs meegebracht!” zei mevrouw Vermeer.

„Heusch?” zeiden wij.

Ze namen ons dadelijk onder handen, want er lag al een stapel prentbriefkaarten klaar.

„Dit is de Rue de Rivoli,” zei Vermeer.

„Meest juwelierswinkels,” zei mevrouw.

„'n Soort van colonnade,” zei meneer.

„Het Palais Royal en de Tuileriën zijn er tegenover,” zei mevrouw.

Opeens kreeg ik een inval.

„Wilt u het nog eens zeggen?” vroeg ik.

„We hebben allebei de griep gehad en ik ben nog altijd 'n beetje doovig... zoo nu en dan.

UIT RIJDEN

Zij rijdt met mij naar 't feestconcert,
Gekleed in rijk toiletje,
Wie zag er ooit een liever kind,
Zelfs maar op een portretje.
Haar oogen zijn vol zon en glans,
Haar wangen zijn vol kleur...
U denkt, dat 'k haar verloofde ben?
Mis — 'k ben maar haar chauffeur.
A. T.

— Hoe heet 't daar zei u?”

„Rue de Rivoli,” schreeuwde Vermeer.

„Belieft u?” zei ik vriendelijk.

„Rue de Rivoli!” gilte mevrouw.

„O, gezicht op de rivier? Ja, ja. De rivier is zeker achter die pilaren? Zeer interessant!”

„Nee! Rue de Rivoli — 't is geen rivier!” schreeuwde Vermeer, vuurrood.

„Nee, je ziet geen rivier, maar 't is toch een mooie kiek. — 't Spijt me, dat ik zoo doof ben — we hadden eigenlijk niet moeten komen — 't is zoo lastig voor u — maar we waren zóo benieuwd naar de Parijsche foto's. — Kijk Emmy, — gezicht op een rivier. Mooi hè? Heb je je lorgnet meegebracht... M'n vrouw's oogen zijn 'n beetje aangedaan door

OVER DE ONDERDEUR.

de influenza — gelukkig maar tijdelijk, zegt de dokter.”

„Wat 'n mooie boomen!” zei Emmy.

„Dat zijn kolommen!” schreeuwde mevrouw Vermeer. Toen zich herinnerend, dat Emmy niet doof was, alleen maar half blind, dempte ze haar stem. „Dat zijn kolommen.”

„Och ja, wat dom van me. Maar m'n oogen...”

„Dit is Saint Chapelle,” zei Vermeer.

„Blijft u?”

„Saint Chapelle!” schreeuwde hij nog harder.

En: „Saint Chapelle!” gilte mevrouw.

„O! Wat pellen ze daar?”

„Niets. Dat is Saint Chapelle!” schreeuwden ze samen.

Ik gaf de foto door aan Emmy.

„Kijk, daar pellen ze 't een of ander.”

De Vermeer's keken ons beduusd aan.

„Wat 'n leuke struik staat daar voor,” zei Emmy.

„Dat is een man,” zei mevrouw Vermeer flauwtjes.

„Is 't heusch? Ja m'n oogen...”

Vermeer haalde langzaam 'n nieuwe foto te voorschijn.

„Dit is de Seine.”

„Dezelfde scène? Wat druk je dat grappig uit, zeg! Je bedoelt zeker dezelfde plek van een anderen kant genomen. Zou je anders niet zeggen, hoor!”

Vermeer wischte zich het voorhoofd af.

„De Seine!” schreeuwde hij. „De rivier de Seine!”

AMSTERDAMMERTJES

·VIOOLTJES.

Voor den bloemenwinkel stond de bak met viooltjes. Er waren er schitterend wit met donker hart, diep paars met goud, geel als goud, met wit dooraderd. Prachtig waren ze, de teere viooltjes in hun kluit natte aarde wachtende op koopers die ze in 'n pot ergens drie hoog achter of in 'n armelijk stadstuinje zouden brengen.

De jongen had al 'n paar maal langs den winkel geloopt, zag niets van de andere bloemen, alleen de viooltjes. Zoo'n plant zou hij willen hebben op zijn zolderkamertje in de dakgoot, waar ze het volgende jaar dan weer zouden opkomen en waar hij dan niet één maar 'n heeleboel planten zou hebben!

Geld om een plant te koopen had hij niet. Misschien kostte zoo'n plant wel vijf of zes centen! Een schat voor 'n armen jongen.

Weer komt hij voorbij, maar nu schijnt hij achteloos door te willen loopen. Zonder naar de viooltjes te kijken loopt hij er vlak langs, pakt in 't voorbijgaan een plantje en stopt het in zijn jaszak. Maar 'n juffrouw die achter hem loopt heeft het gezien en volgt den dief, die vlug voortloopt. Zij wringt zich door de menschen heen om hem in te halen en als ze eindelijk bij hem is, grijpt zij zijn arm en zegt nog buiten adem van 't vlugge loopen:

„Ga's even mee terug, jongen!”

„Terug. Nee, ik mot niet terug,” zegt de jongen brutaal.

„Nou, dat plantje mot weer op z'n plaats hoor!”

De jongen krijgt 'n kleur, en volgt dan gedwee de juffrouw die naast hem blijft loopen. Bij den winkel legt hij 't plantje weer op den bak en kijkt schichtig rond of iemand iets van het geval gezien heeft. Dan wil hij gaan, maar de juffrouw pakt zijn arm en zegt:

„Wacht nog even!” Dan roept zij den winkelier.

De jongen staat te beven, ziet al 'n agent die hem naar 't „bero” zal brengen. Hij heeft tranen in zijn oogen, maar durft niet opkijken als de winkelier buiten komt.

„Wat kosten die viooltjes?” hoort hij de juffrouw vragen.

„Zes cent, juffrouw.”

„Nou, geef me er twee. Een wit en een paars.”

De jongen staat verbluft. Durft even zien. Is nog in angst dat ze iets zeggen zal van den diefstal. Dan, als zij betaald heeft, en de natte aardkluiten in papier gewikkeld zijn, geeft de juffrouw de bloemen aan den jongen, die te ontroerd en te blij is om te bedanken.

De juffrouw loopt haastig verder. T. L.

„Ja, ja, schitterend!” zei ik beleefd. „Zie je wel, Emmy, hetzelfde van een andere plek gefotografeerd.”

„Prachtig!” zei Emmy. „U hebt toch nog meer foto's?”

„Ja,” zei Vermeer op zwakken toon, „maar misschien is 't niet goed voor jullie om nou zoo véél foto's te zien — nu je pas de griep hebt gehad. — Misschien kunnen we beter uitstellen...”

Maar wij protesteerden. En we hielden ze nog twee uren aan den gang met tegen mij te schreeuwen en aan Emmy te vertellen, dat die lantaarnpaal geen man was en dat het graf van Napoleon geen paard was. Toen we de laatste prentkaart gezien hadden en eindelijk op stonden om heen te gaan, zagen ze allebei groen van moeheid en ze konden alleen nog maar fluisterend spreken.

„En over 'n paar maanden gaan jullie naar Italië, hè?” zei Emmy opgewekt. „Ik verheug er me al op, dáár foto's van te zien!”

„Nou, ik weet niet — we kunnen eigenlijk niet altijd foto's meebrengen —”

Verleden week zijn ze terug gekomen uit Italië. En gisteravond zijn we er voor 't eerst daarna geweest. We hebben een kaartje gelegd en 't was heel gezellig.

Ze hebben niet over prentbriefkaarten gesproken. Wij ook niet. R. C.

De plukkers aan 't werk. De vruchten worden verzameld in mandjes, die „sloffen” heeten.
Een slof = 3 K.G.

Op alle mogelijke soorten karren en wagens worden de sloffen vervoerd naar de namiddag-veiling.
In de Breesstraat staan dan de volgeladen wagens in dubbele rij, zoover het oog reikt.

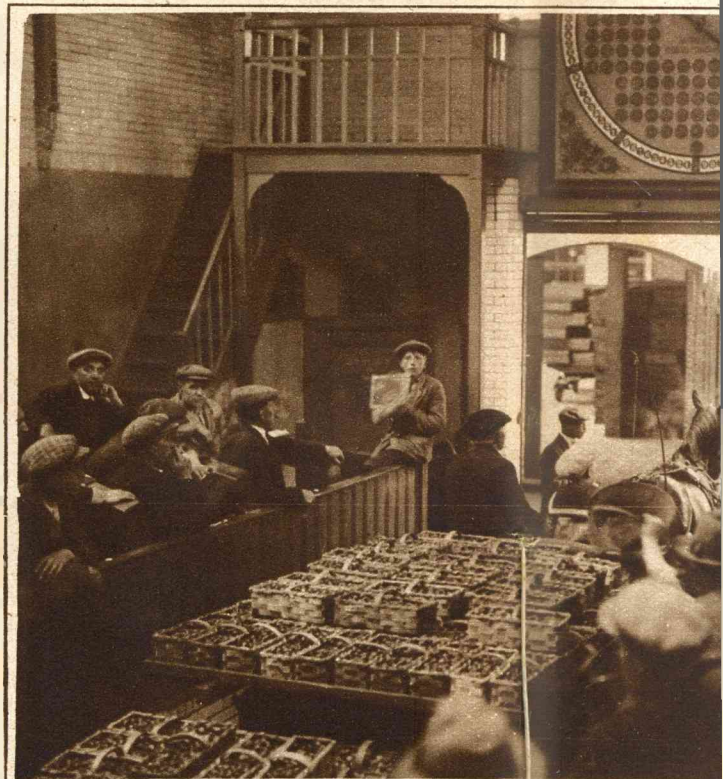

Alvorens de ladingen ter veiling komen worden zij stuk voor stuk nauwkeurig gewogen.

UIT DEN OM DE AARDBEIENPLUK TE

Deze foto licht de vorige nader toe. Zij laat zien hoe 't raast
staan opgetast, door 't weegtoestel „aan den haak”

Op de veiling rijdt de wagen met aardbeien in het midden vóór
zitten. Het afmijden geschiedt „machinaal”: iedere koopman
electrisch knopje. De wijzer op het afmijnbord draait en kan
electrischen knop, op elk willekeurig nummer (dat den prijs aan-
wordt op het bord door een verlicht nummer aangegeven, op
koopman gekocht is.

JULI — HOOIMAAND

Hebben we op de titelbladzijde van dit nummer een foto gegeven van het bergen van het droge hooi, op deze pagina volgt de reeks bewerkingen op het land, die daaraan voorafgaan. Allereerst zien we hier, links: het machinale grasmaaien, een methode die reeds veel wordt toegepast en aanmerkelijke tijdsbesparing geeft, maar die alleen kan worden aangewend, wanneer het grasland goed vlak is. Is de bodem ongelijkmatig en bevat hij veel oneffenheden, dan wordt de oude manier met de zeis nog toegepast (middelste foto). Rechts: Nadat het hooi eenige dagen gedroogd heeft, wordt het eenige keeren, hetzij met de hark, hetzij met den hier afgebeelden machinalen hooischudder, geschud.

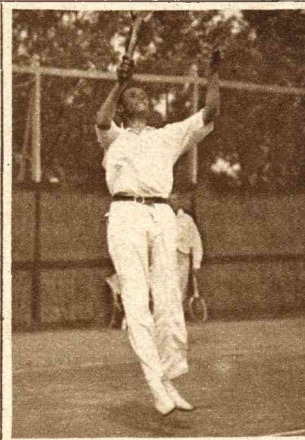
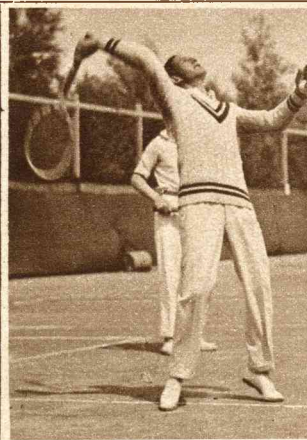
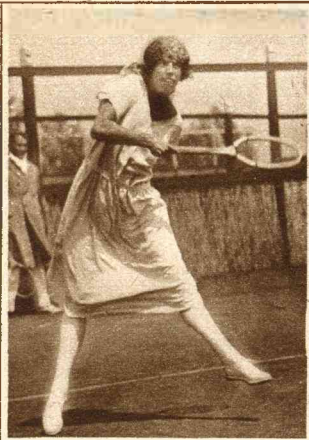

Is het hooi daarna door en door gedroogd, dan wordt het bijeen geharkt tot hoopen (links), waarna het op den wagen wordt geladen om naar de schuur te worden gereden, waar het wordt opgeslagen (zie de plaat op de titelbladzijde).

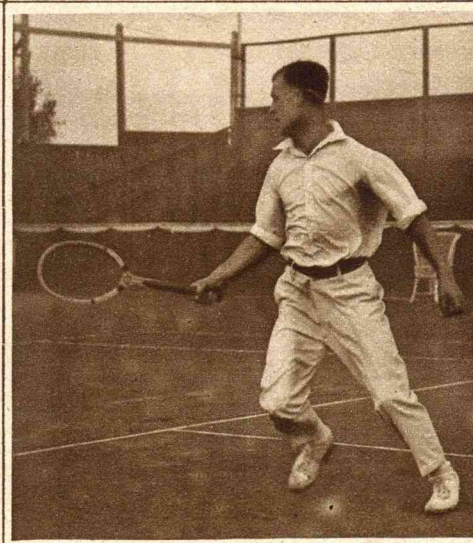
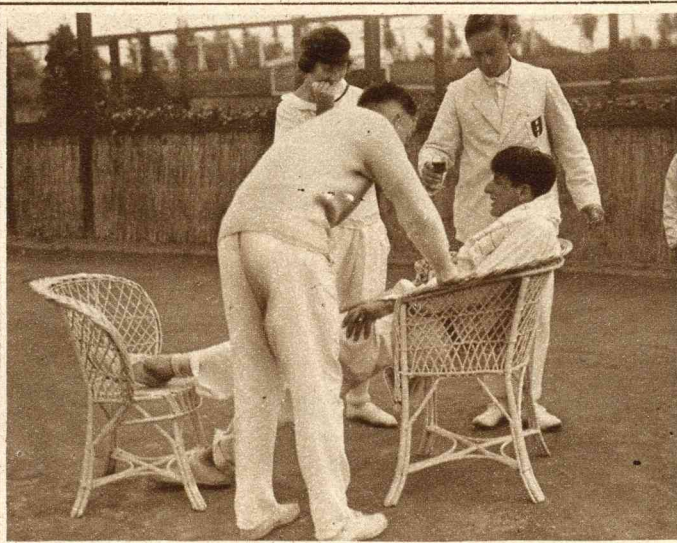
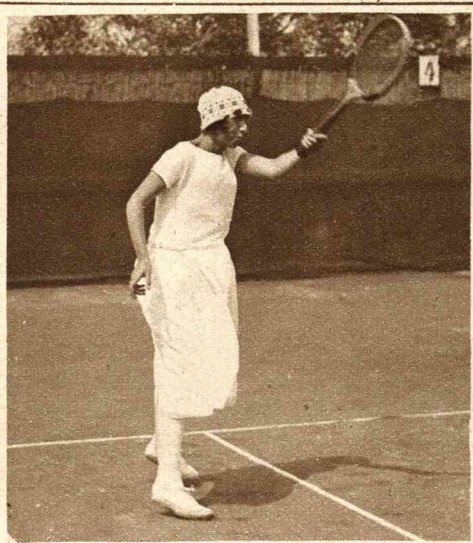

Op enkele plaatsen in den omtrek der stad waar veel water is, zooals bijvoorbeeld de Zaanstreek, wordt, daar het land vaak geheel omringd is van water, inplaats van een wagen een schuit, „plat” genaamd, voor het vervoer van het hooi gebezigd. Links: het laden van een plat — met burries wordt het er heen gedragen; rechts: het lossen van het hooi, dat door den stal in den berg wordt gebracht. De plaatsing der koeien in den stal is zóó, dat ze 's-winters om den ingebouwden hooiberg staan, zoodat de dieren zeer gemakkelijk gevoederd kunnen worden.

TENNISSEN STADION-JUBILÉ

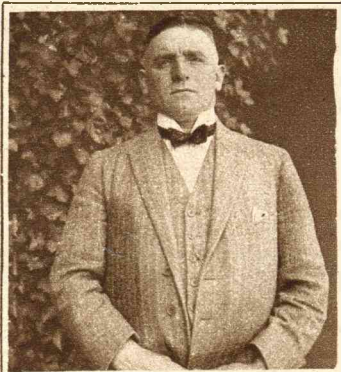
Het verspelen der Amsterdamsche tenniskampioenschappen op Eilers' Tennispark, aan den 2en Wandelweg. Op de actie-kieken hierboven, van links naar rechts: mev. van Gulick, mev. van Alphen, mev. Nielsen-Stam, G. Leembruggen, Bierenbroodspot.

Mej. L. Heijermans, die in de finale tegen mej. M. Scholten 't kampioenschap dames junioren won

Dr. Mendes de Leon, die met Leembruggen het kampioenschap heeren-dubbel won, krijgt kramp en moet even op verhaal komen. Van verschillende kanten wordt spoedige hulp verleend.

De heer H. Eilers, die in de finale van Leembruggen 't kampioenschap heeren-enkelspel won.

Jan J. v. d. Berg.

Schlebaum.

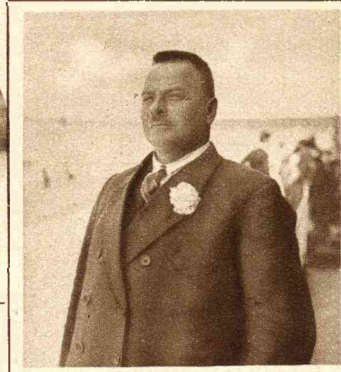
Linart.

Grassin.

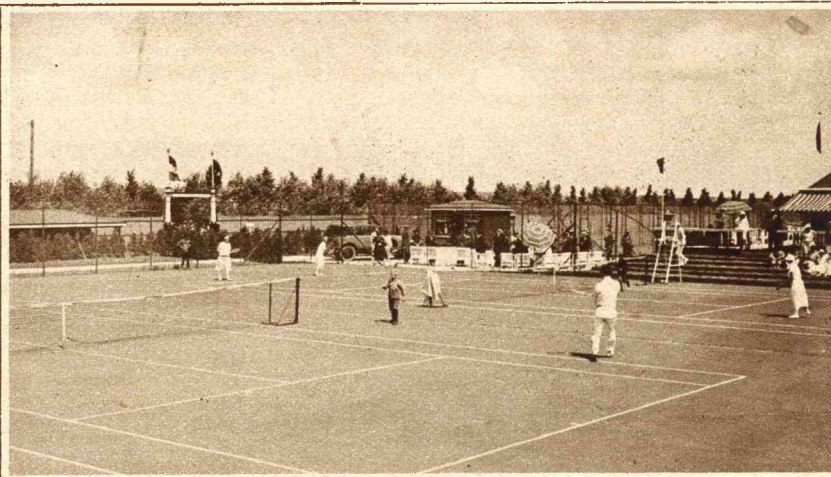
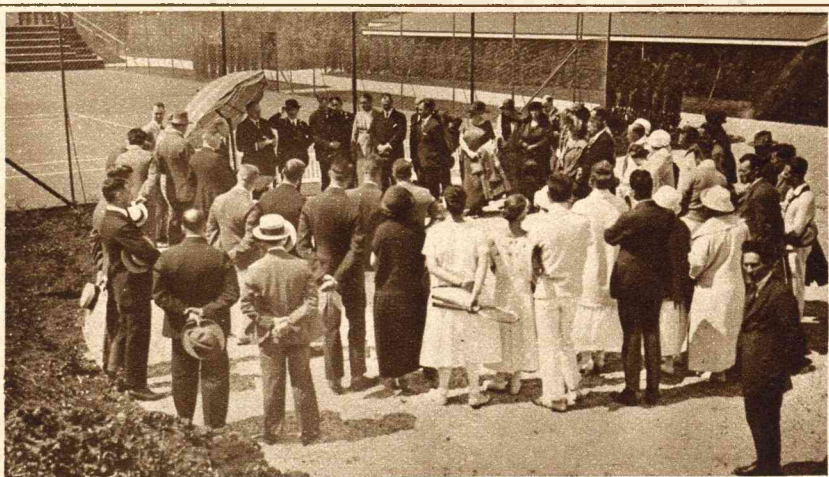

Sérès.

D. Veen.

Bij het 10-jarig jubilé van het Stadion geven wij allereerst 't portret van directeur Van den Berg, algemeen geacht om zijn prettigen omgang en aangenaam humeur, en die steeds inslaande programma's weet samen te stellen. — Hoewel 't jubilé door 't Stadion-bestuur niet officieel is herdacht, is er toch wel een jubilé-gebeurtenis: drie seriewedstrijden over 2×40 K.M. en een finale over 100 K.M., waaraan de beste rijders achter groote motoren deelnemen. Hierboven de vier, die elkaar in de finale op 17 Juli zullen bekampen. — Ten laatste de beeltenis van opzichter D. Veen, die met 't Stadion meejubileert. Een „geziene” figuur, mede door zijn gestalte en zijn met humor gekruide luidspeaker-omroepen.

De opening van „Temminck's Redcover Tennispark”, halverwege den Zuidelijken Wandelweg. Links: de officiële opening door wethouder J. ter Haar (onder parasol). Rechts: overzicht van een der terreinen.

DE STRIJD MET DEN DOOD

DOOR TINE LANGERHORST

Luitenant Rodius was de kranigste vliegenier van het korps geweest, en het was dan ook niet te verwonderen dat hij door de heeren Barr en Co. werd gekozen voor het houden van demonstratie's met hun nieuw geïmporteerde vliegmaschine.

Barr en Co. was de grootste firma op dat gebied en de mannen die in hun dienst waren konden er zeker van zijn een goed salaris te krijgen. Natuurlijk was Rodius in de wolken hoewel dat in letterlijken zin iets heel gewoons voor hem was. Ditmaal was 't echter figuurlijk. Hij was in de wolken van geluk, omdat hij nu zooveel verdienen zou, dat hij Delia tot zijn vrouw kon maken. Delia Korf was het mooiste meisje van 't kleine stadje en al 'n jaar maakte hij haar tevergeefs het hof. Er waren er meer die haar het hof maakten, met even weinig resultaat en daaronder hoorde ook Jules Molijn, een collega van Rodius. Zij waren even oud, even knap van uiterlijk, maar Rodius was vrolijk en geestig, Jules daarentegen stil en norsch. Het scheen dan ook dat Rodius meer in den smaak van Delia viel en daar had Jules al lang het land over. En nu zou Rodius zoo'n mooie betrekking krijgen en kon het meisje vragen en hij, die haar niet genoeg kon aanbieden, mocht toezien. Als hij het baantje had gekregen zou hij Delia gevraagd hebben en wie weet of ze hem dan niet genomen had.

Op het tennisveld was 't gezellig druk. Er waren een twintigtal jongelui waaronder Rodius, Delia en Jules. De meesten zaten in de schaduw van de zonnetent en dronken thee, maakten grapjes en de kleinste helft speelde tennis.

Delia had ook meege-speeld en was nu doodmoe. 't Was bijzonder warm en zij had zich nog al ingespannen om een partij te winnen. Nu liet zij zich door Rodius en Jules bedienen van thee en kersen en tegelijkertijd maakten beiden haar het hof. Ze zag er bekoorlijk uit in haar chantung japonnetje en een gouden band, om de donkere lokken bijeen te houden over het voorhoofd. Rodius had een stoel naast haar gezet en vertelde haar van zijn nieuwen werkkring. Hij zou morgen vliegen met een nieuw vliegtuig dat veel lichter was, dan die tot nog toe bestonden. Als het goed ging zou de machine een toekomst hebben, omdat zij bovendien veel goedkooper was ook.

„Hoe laat stijg je op?” vroeg Delia.

„Om negen uur precies.”

„Wel, als je 't goed vindt, kom ik op 't veld en zal een mascotte voor je meebrengen.”

„Of ik 't goed vind. Natuurlijk. Heerlijk zelfs,” zei Bram Rodius verrukt.

Jules had 't gehoord en hij balde de vuisten van woede.

Die kerel! Een mascotte kreeg hij van haar en later kreeg hij haar zelf. Dat prachtkind.

Hij slenterde van het veld en een half uur later stond hij op het vliegveld waar in de hangars de verschillende vliegtuigen bewaard werden. Hij werd nergens tegengehouden, want zijn uniform van vlieg-luitenant was voldoende waarborg en dus kon hij op zijn gemak de nieuwe machine bekijken, die gereed stond voor den tocht van den volgenden dag.

De mascotte die ze voor Bram Rodius had meegebracht was gebroken. Zij had te snel gereden en haar taschje was van de fiets gevallen.

„Je bent toch niet bijgeloofig, Bram?”

„Wel neen,” zei de jonge vliegenier.

„O, dus mijn mascotte zou voor jou toch geen waarde gehad hebben,” zei 't meisje teleurgesteld.

„Dat zou 't wel. Wees echter maar blij dat ik niet bijgeloofig ben, want dan zou deze tocht stellig slecht aflopen.”

„Als je bijgeloofig was, zou ik je voorstellen mij zelf als je mascotte mee te nemen.”

„O, als je dat zou willen Delia. Als je je aan mij wilt toevertrouwen!”

„Natuurlijk wil ik dat. Met jou zal ik, geloof ik nergens bang zijn. Je bent zoo sterk en knap!”

Rodius was overgelukkig. Wat Delia daar gezegd had, bewees hem dat zij hem lief had. En dan zou hij haar straks, na afloop van den tocht, vragen zijn vrouw te willen worden.

Een kwartier later zweefde de vliegmaschine boven het veld, nagestaard door velen, maar Jules zat doodsbleeke in de hangar, ten prooi aan hevigen angst. Delia was meegegaan. Als er nu 'n ongeluk gebeurde zou zij het slachtoffer worden en dat was zijn schuld. Toen hij den vorigen avond rustig op zijn kamer zat, had hij opeens het afschuwelijke van zijn daad ingezien en dezen morgen was hij al vroeg opgestaan om de schroeven die hij losgemaakt had weer vast te draaien. Er waren echter een paar piloten in de hangar bezig en 't was hem onmogelijk geweest, ongezien aan de machine te werken.

En 'nu zweefde de machine hoog in de wolken en een hevige windvlaag kon een van de vleugels die los zat, afrukken. Mogelijk lag het toestel nu reeds ergens verpletterd, en twee ontzielde lichamen eronder. Mogelijk...! O God neen, hij moest niet verder denken. 't Was te vreeselijk. Hij was nu misschien reeds de moordenaar van twee mensen die recht hadden samen gelukkig te worden. Hij had dat recht niet. Door zijn daad had hij het voor altijd verbeurd. Een moordenaar was hij!

Toen de vliegmaschine drie uur later landde, onder gejubel van de piloten, zat Jules op zijn kamer. Zijn haar was in die drie uur geheel grijs geworden.

Dagelijks passeeren duizenden menschen het Beurspoortje zonder er eenige aandacht aan te schenken. Toch als men een oogenblik blijft staan voor de schutting om het Damterrein krijgt men een aardig doorkijkje.

De machine leek hem wel wat onsolide.

„Verbeeld je, als Rodius er eens 'n ongeluk mee kreeg, dood viel, of verminkt werd... dan... dan... kon hij Delia misschien nog krijgen! Als er 'n paar moeren los gingen of er brak er een van den vleugel...”

Zoo denkende draaide Jules aan een paar moeren. Zou hij ze zoo laten zitten? Misschien was 't niet erg, maar misschien was zoo'n kleinigheid al genoeg om het ding te laten tuimelen. Waarom maakten ze zulke prullen. En waarom ging Rodius er mee omhoog. Nee, Jules draaide de moeren niet meer vast en verliet haastig de hangar, als vreesde hij nog tot andere gedachten te zullen komen.

Den volgenden dag, vóór negen uur was Delia al op 't veld en keek 'n beetje droevig.

ROOKT *Spartan*

UITSLAG PRIJSVRAAG XXV

En nog altijd zijn er abonné's, die, niettegenstaande we bijna elke veertien dagen meedeelen, dat *alleen* oplossingen die op *een* briefkaart zijn geschreven, in aanmerking kunnen komen, brieven inzenden aan den Prijsvraagredacteur. Een schrijft er zelfs bij *waarom* hij niet per briefkaart inzendt: de brievenbesteller zou zijn kaart kunnen lezen en overschrijven en dan ook inzenden, waardoor *zijn* kans om een prijs te winnen, zooveel kleiner wordt.

De brievenbesteller heeft, dunkt ons, wel wat anders te doen dan de briefkaarten die hij moet bezorgen te gaan lezen, maar stel nu het uiterst onwaarschijnlijke geval eens, dat zoo'n brievenbesteller bestaat en dat die ook werkelijk de „gestolen” oplossing inzendt, dan zou de abonné die daar zoo bang voor is, één kans minder hebben op de...ditmaal ruim 3000.

Maar nu hij *niet* op een briefkaart geschreven heeft, heeft hij *heelemaal* geen kans, want zijn inzending is regelrecht naar onze prullemand verhuisd, want hij heeft niet aan de voorwaarden voldaan.

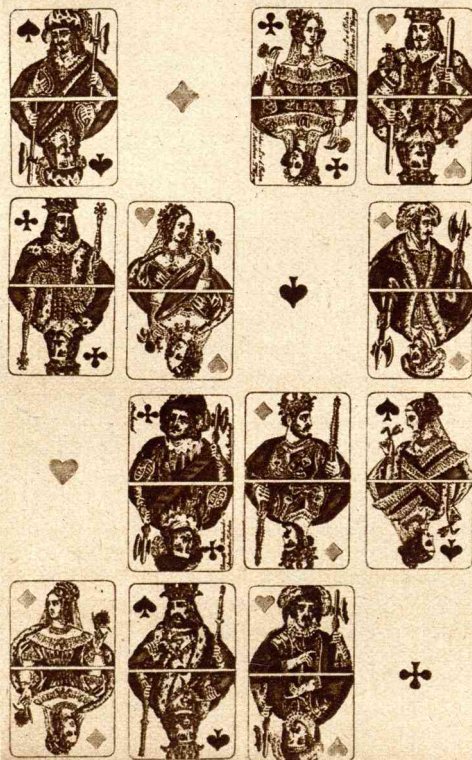
Dezelfde inzender en ook nog enkele anderen vragen waarom wij toch zoo gesteld zijn op briefkaarten.

We hebben dat al eens verteld maar willen het nog wel eens herhalen: omdat we geen tijd hebben, om al die brieven open te maken.

Gaat u eens drieduizend enveloppen openmaken, de brieven er uithalen, de velletjes openvouwen en glad strijken en kijkt u dan eens wanneer u daarmee klaar bent — we wedden dat u dan wel weet, waarom wij zoo op briefkaarten gesteld zijn.

En nu de oplossing van onze kaartspel-prijsvraag. De schikking der kaarten kan op tal van manieren gebeuren en dat het aantal oplossingen dat mogelijk is, zeer groot is, blijkt wel hier uit, dat een inzender, die er tien verschillende stuurt, zegt dat hij de kaarten op meer dan 200 manieren kan leggen, zóó dat ze aan de gestelde vraag voldoen. Een ander verraste ons met een pak van 144 briefkaarten en op elke kaart stond een andere, goede, oplossing.

Eén der vele manieren laten we hieronder volgen:

De prijzen, die onder de goede oplossers verloot werden, zijn toegekend:

Een *fraai Japans theeservies* aan:

C. W. v.d. Kolff, v. Beuningenstr. 15 I, A'dam.

Een *verguld Gillette scheerapparaat* aan:

A. Ammerool, Nieuwstr. 34, Nieuwendam.

Een *bus Amstel cacao* van 1 pond aan:

H. Siebers, 1ste Tuindwarsstr. 6, A'dam;

D. Veilbrief, Ferd. Bolstr. 78, A'dam; E. Kramer, Zwanenplein 37, A'dam; J. C. Jungen, Bloemstr. 140, A'dam.

Een *doos luxe-postpapier* aan:

C. J. de Bruyn, Iepenweg 14, A'dam; J. Faber, Prinsengracht 255, A'dam.

Een *beschuitton* aan:

Mej. M. v. Bergen p. a. B. Pots, Dorreboomstraat 4, Haarlem.

Een *flesch Ranja C. P.* aan:

Jansje v. Stappen, Pieter Vlamingsstr. 42, A'dam; L. F. Hoving, Kloosterstraat 121, Schoten (N.H.).

Een *pak Five o'clock tea* aan:

H. Hurkmans, Laanweg 31, A'dam Noord; J. A. M. Manger, Vijzelstr. 88 A'dam; L. J. J. Zwaan, Tollensstr. 70, A'dam; F. Oost, Bali-str. 90, A'dam; H. A. E. de Vogel, Barbarossastr. 3, Haarlem.

Bovendien zal nog aan tien andere goede oplossers een kunstplaat worden toegezonden.

ONS KINDERHOEKJE

JAN's VERJAARDAG DOOR P. B. K.

Eindelijk brak dan de dag aan, waarnaar Jan Verhagen zoolang had uitgezien. Woensdag zou hij 10 jaar worden.

Dat was me een gebeurtenis! Weken tevoren had hij al een „verlanglijstje” opgemaakt en daar hij een dol liefhebber was van voetballen; stond als eerste geschenk vermeld: een voetbal, maat 5.

Maar daar voelde zijn vader niet veel voor. „Dan moet je er nog bijzetten,” zei vader: „elke week een paar schoenen, benevens een stel beenen.”

Jan was danig teleurgesteld. Toch hoopte hij maar, dat de langverwachte Woensdag een verrassing zou brengen.

Het was nog geen 5 uur 's morgens, toen Jan zich begon aan te kleeden. Hij kon het in bed niet uithouden. Telkens schrok hij wakker en wanneer hij een oogenblikje sliep, droomde hij van een voetbal.

De klok sloeg half zes, toen hij naar beneden ging en stilletjes naar den tuin sloop. Zijn ouders waren nog niet op, zoodat hij wel genoodzaakt was zijn tijd met een of ander bedrijf te vullen.

De minuten kropen traag voorbij, maar ten slotte werd zijn geduld niet langer op de proef gesteld. Even voor zeven uur werd hij door zijn broertje en zusje, Piet en Mies, in huis geroepen. Aan deze uitnoodiging voldeed Jan natuurlijk gaarne, en binnentredende werd hij omringd door zijn ouders en de overige huisgenooten.

„Jan,” sprak vader, „van harte gefeliciteerd met je verjaardag, jongen. Ik hoop dat uit jou eens 'n krachtige, degelijke kerel mag groeien.”

Ook zijn moeder feliciteerde hem en natuurlijk, de broertjes en zusjes bleven niet achter.

Nu kwam echter het groote gebeuren. Jan zou zijn cadeaux ontvangen.

Daar kwam moeder aandragen met een groote mand.

Eerst overhandigde Mies hem een mooien horlogeketting, en Piet en Henk gaven hem een sportriem. Hierna nam moeder een groot pak in haar hand.

„Zou dat soms een voetbal wezen,” dacht Jan. Hij werd echter eenigszins teleurgesteld toen uit het groote pak een gescheurd elastieken balletje te voorschijn kwam.

Doch toen kwam de verrassing. Vader haalde uit de kast een flinke doos voor den dag en deze moest Jan maar uitpakken.

Na eerst wat touwtjes en papier te hebben losgemaakt, lichtte Jan den deksel op en...

„Hoera,” brulde hij, een schitterenden leeren voetbal in de hoogte stekend. In zijn vreugde vergat de jongen zijn vader te bedanken, en als een dolle sprong hij de kamer rond.

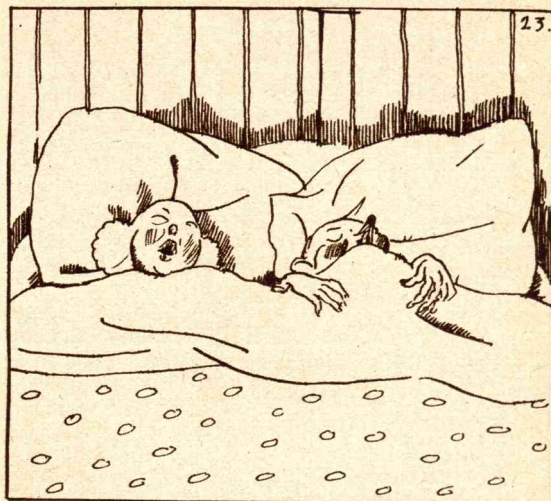
„Zeg, zou je niet eens even dankje zeggen,” riep Mies.

„O ja, dat is waar ook,” en Jan bedankte zijn ouders hartelijk voor het werkelijk fraaie geschenk.

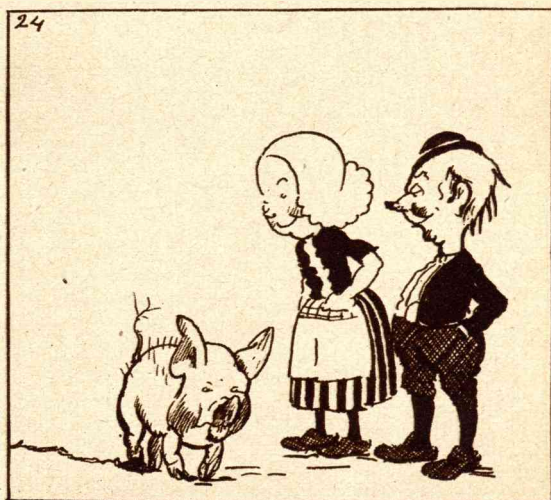
Jan was nu niet meer te houden. Vlug sprong hij den tuin door, de straat op, en was al spoedig met zijn broertjes aan 't goal schieten op een grasveld even buiten de stad.

De dag werd verder in de aangenaamste

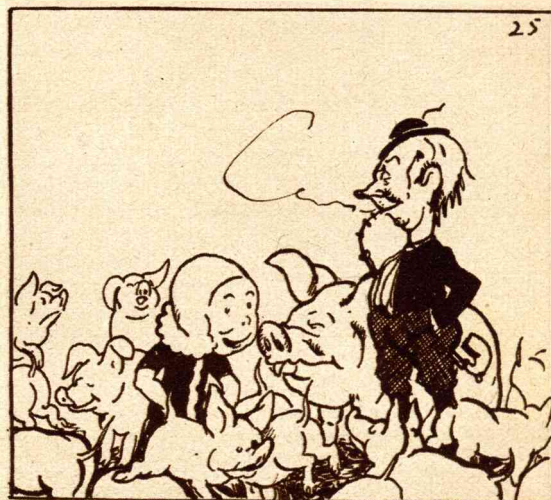
BOER JAPIKS DOOR PIJLTJE

En na al 't bittre van dien nacht
Kwam 't zoete van den slaap,
Die al het kwaad vergeten deed,
Begaan door vader Jaap.
Wat sliepen zij dien nacht tevreë,
Wat zalig was hun droom;
Van zwijntjes en veel zilvergeld,
Van gruttepap met room.

En nog geen week was er voorbij,
Of Trijn kocht met haar man
Een big zoo mooi, zoo rond en vet,
Als je maar wenschen kan.
Die big, die groeide als een kool,
Werd groot, werd zwaar en dik.
Ze zagen 'm groeien, dag aan dag
En hadden grooten schik.

Vooral toen in het volgend jaar
Dat zwijn toch zeker wel
Een twintig mooie biggen kreeg,
Met heerlijk rozig vel.
En sinds is voor Jaap en z'n vrouw
Hun zwijntje met z'n kroost
Tot heden toe in lief en leed
Een vreugde en een troost.
EINDE.

stemming doorgebracht. Wel keilde Jan een ruitje bij zijn buurman stuk, doch de laatste was een goedig man en omdat Jan jarig was, nam hij het hem niet zoo kwalijk, als hij maar beloofde, zijn voetbalhartstocht niet weer in de straten bot te vieren, waar voorbijgangers en bewoners er zooveel last van ondervinden. Jan beleefde lange jaren veel plezier van zijn voetbal.

DE 'VROUW EN HAAR RIJK

OUDE GEBRUIKEN BIJ DIENSTBODEN.

In het West-End van Londen, waar de rijkste families wonen, welke vele dienstboden houden, bestaan nog eigenaardige gebruiken.

De dienst

boden zijn allen in een vereeniging waarvan iemand die niet in het West-end dient geen lid kan worden.

In de keuken gaat alles naar rang en stand; de oudegebruiken worden streng gehandhaafd. Het hoofd van gansch het personeel is de „butler” (hofmeester) en op hem volgt de kok, die alles te zeggen heeft in de keuken en wien iedereen gehoorzaamt. Bij het middageten heeft ieder zijn vaste plaats, ieder naar zijn rang. De kok en de butler zitten als hoofdpersonen tegen over elkaar, de butler aan het hoofdeinde, dan volgen na elkander: de kame-nier, het eerste dienstmeisje, het tweede dienstmeisje, het jongste meisje, de chauffeur, het meisje voor het vuile werk, de livrèknecht en de bellenjongen. De butler spreekt het gebed uit en ieder bedient zich volgens rang. De oudste bedienden, die jarenlang bij de familie zijn, hebben een huissleutel, maar de minderen niet. Dat zouden de ouderen nooit gedoogen.

TANDVERZORGING.

Misschien ware het beter, wanneer wij schreven: „tandverwaarloozing.” Want het is droevig, maar waar: er wordt aan de tanden, vooral van de kinderen, te weinig zorg besteed. En toch is een mooi, gaaf gebit niet alleen een sieraad maar ook een eisch van goede gezondheid. Immers zonder een goed gebit is 't niet mogelijk ons voedsel behoorlijk te vermalen en daardoor wordt de maag te veel ingespannen. Onderzoekingen in het buitenland hebben aangetoond dat vooral bij kinderen een goed gebit hooge uitzondering is. Wanneer men in ons land daarnaar een onderzoek ging instellen, zouden de resultaten waarschijnlijk wel dezelfde zijn.

Gelukkig dat men in verschillende steden, vooral in Duitschland, van gemeentewege veel doet ter bestrijding van mond- en tandziekten speciaal bij kinderen. Straatsburg heeft eene kliniek, die meer dan anderhalve ton heeft gekost. In Dresden zijn van gemeentewege tien tandartsen aangesteld, die zich den geheelen dag bezig houden met de verzorging

In aansluiting bij de hoedenmodelletjes, die we de vorige week reproduceerden, geven we hierboven nog een eveneens bij de Royal Ascot Races gezien „helmhoed”, 'n heel karakteristieke nouveauté die wel flatteus is, vindt u niet? Tegenover de Engel-

van de gebitten van schoolkinderen. Verder krijgen de kinderen een blad met raadgevingen mede. Bijvoorbeeld, dat het goed is de tanden tweemaal per dag te borstelen met eene solutie van een lepel zout en een liter water. En verder om den dag met tandpoeder.

Ook in Zwitserland doen de gemeenten veel voor de verzorging van de gebitten der schoolkinderen. Sinds dien tijd is de gezondheid van de schoolkinderen op eene aanmerkelijke wijze verbeterd.

PARASOLS.

De kortgelokte dameskopjes hebben een groote vraag naar parasols doen ontstaan. Het verband tusschen een page-kopje en een parasol, dat op het eerste „gezicht” nogal onduidelijk is, is toch gemakkelijk te verklaren.

De zomerhoedjes hebben dezen keer heel kleine bollen, een feit, dat noodzakelijk werd door de sterk verminderde haarmassa der

dames. Men draagt kleine, haast uniforme modellen gemaakt van lichtgekleurde, niet zelden kostbare strosoorten en alleen gegarneerd met een sluiertje.

Een breede rand is voor 't klei-

ne mo del foei-leelijk en zoo doen-de zijn de oog en ook de gelaats-tint on-barmhar-tig aan het felle zon-licht — al-thans voor zoover dat aanwezig is — blootge-steld.

Wil een dame met kortgeknipt haar geen donkere zonne-bril opzetten, dan is zij wel genoodzaakt zich een parasol aan te schaffen. De nieu-we voorliefde voor

dezen oog- en gezichtsbeschermer heeft een menigte nieuwe modellen in het leven geroepen. De parasols prijken met blauwe, groene of roode strepen en zijn soms langs den rand met geverfde struisveeren versierd.

De vroegere parasols muntten uit door lichtheid en vele nieuwe modellen doen dat nog, zoowel wat het gewicht als wat de stof, waarvan zij zijn vervaardigd, betreft. Nu moeten ook de parasols eens geheel anders worden, hebben sommige lieden gedecreteerd, die de mode maken. En zoo zullen zij dan eens van leder worden vervaardigd. Dat klinkt wel zeer merkwaardig, maar wanneer men de prachtige parasols van het fijnst chevreauleer ziet, rood, groen of pauwblauw, dan vergeet men het gewicht van het materiaal. Natuurlijk moet in overeenstemming hiermede de stok iets steviger zijn dan vroeger het geval was.

Voor het overige zijn de leeren parasols volgens de fabrikanten veel beter dan die van doorzichtige stoffen, omdat zij de huid veel beter tegen de zonnestralen beschermen.

RECEPT.

Sla van aardappelen. Een pond aardappelen schoon schuieren en in de schil gaar koken, vervolgens warm van de schil ontdoen en in schijfjes snijden.

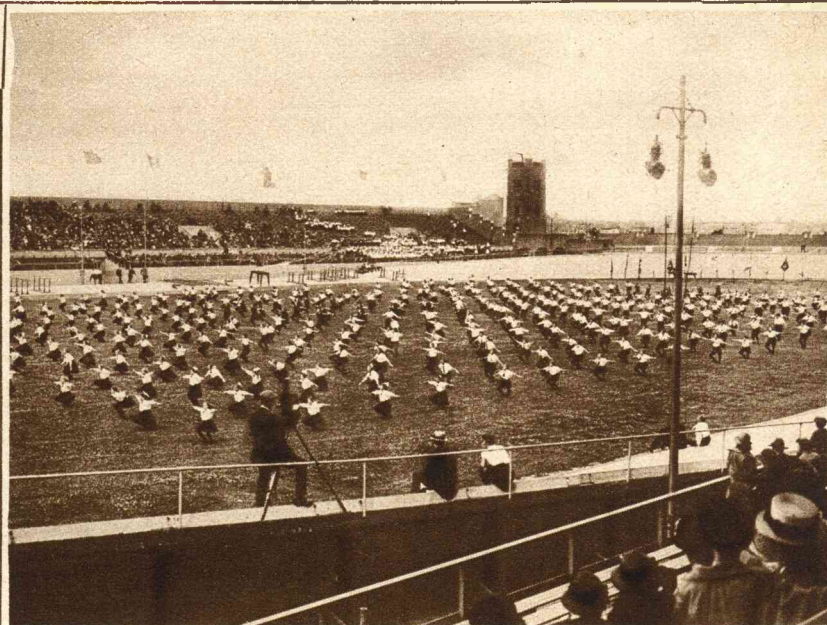
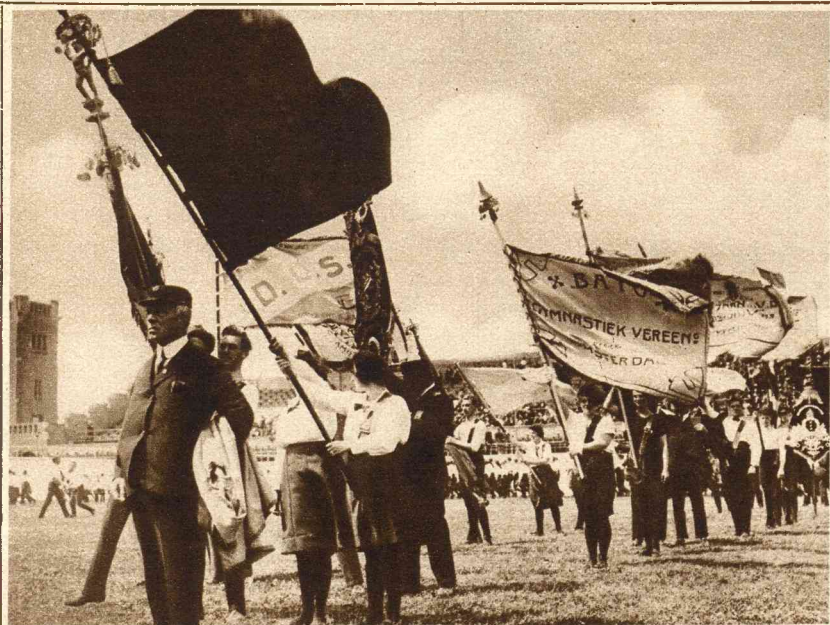
Van 2 eetlepels olie, 3 eetlepels azijn, een gesnipperd uitje, wat zout en wat peper een mengsel maken. Dit giete men over de aardappelen en laat 't een poosje intrekken. Voor 't opdienen er fijngehakte peterselie overstrooien.

GRIJZE HAREN

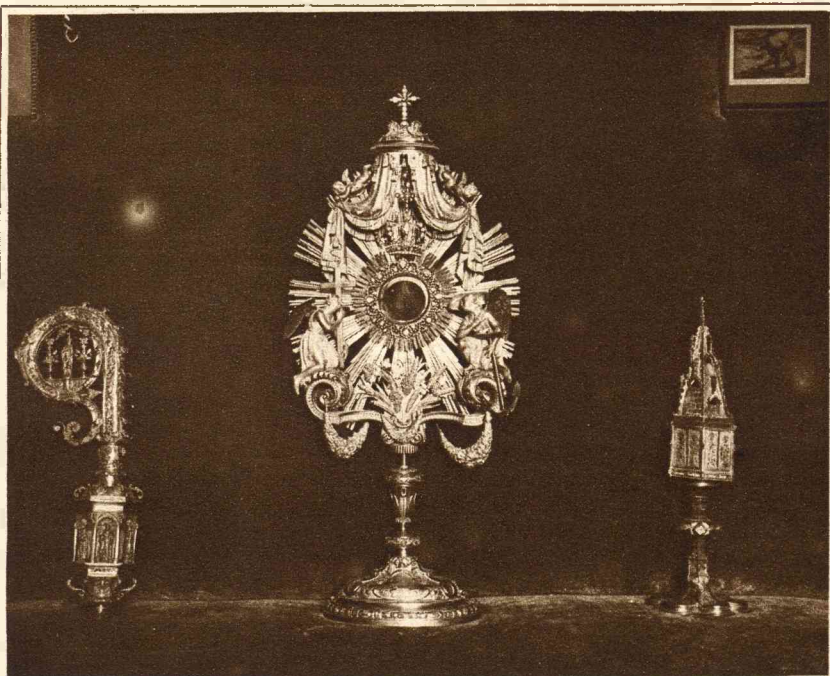
HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f.4.—, f.3.— en f.2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembours 55 ct.) Indië prijsverhoging. Vertegenwoordiger: F. GEELEN, Soerabaja.

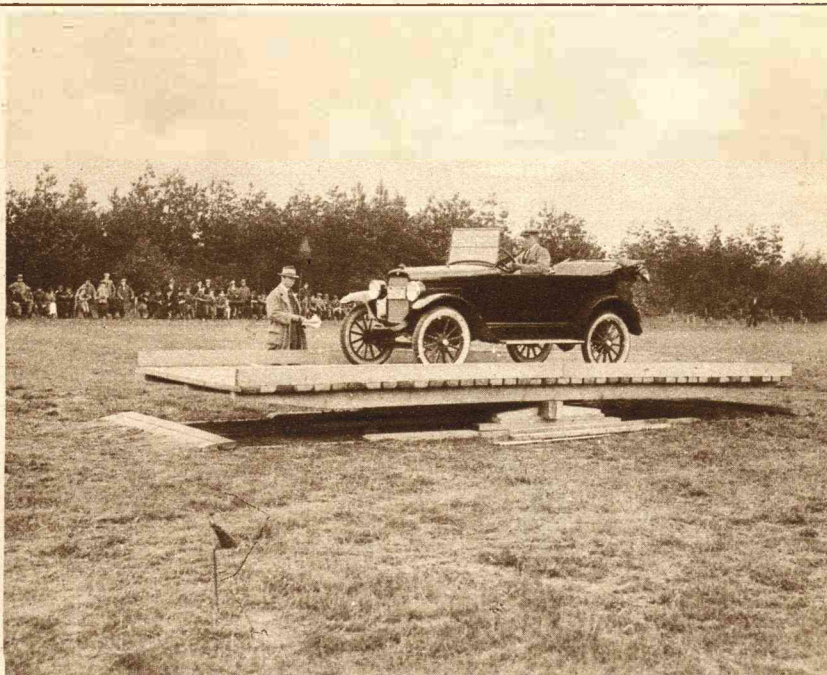
GEMENGD NIEUWS

Twee kiekken van de turnuitvoering in het Stadion, van den Amsterdamschen Turnbond. — Links: opmarsch van alle deelnemers. Rechts: oefeningen van meisjes-aspiranten.

In het Gebouw voor Beeldende Kunst in de Vondelstraat is een omvangrijke tentoonstelling van kerkelijke kunst geopend. De eerste onzer foto's geeft te zien een bisschopsstaf uit 1570, de kostbare juweelen monstrans uit de Catharina-kerk, Singel, en een vroeg-gothieke ciborie met voorstellingen van heiligen. Foto rechts: fragment der mede tentoongestelde schilderij *Het laatste oordeel* door Hubert van Eyck.

Te Haarlem won P.V.C.B., Amsterdam, van The Yellow Black Boys met 1-0. Een aanval op het Amsterdamsche doel.

Te Arnhem zijn behendigheidswedstrijden voor auto's gehouden. De „Overland” van den heer A. J. H. Ceurvorst, Amsterdam, op de wipbrug.

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR, OVERTOOM 299, AMSTERDAM
TELEFOON ZUID 8361

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

MIS GEREKEND.

„Wie heeft die vaas gebroken?” informeert mevrouw.

„Wat zonde, hè? Dat heeft de poes gedaan,” verzekert het nieuwe meisje.

Mevrouw kijkt hoogelijk verbaasd. „De poes? Welke poes?”

Het meisje schrikt.

„O — hebben we geen poes?”

HET PRACHTIGE CONCERT.

Hij was door zaken opgehouden en daar hij te laat kwam voor 't concert werd hem de toegang tot de zaal geweigerd.

„De zangeres staat al op 't podium, meneer, ik mag u niet meer binnen laten.”

„Maar ik zal heel zachtjes lopen en de zangeres heusch niet storen.”

„Dat is de kwestie niet, meneer, maar als 't publiek die deur ziet open gaan, willen ze er misschien allemaal uit.”

VLEIEND.

Hij: „Maar Bertha, we hadden toch afgesproken, dat we ons engagement voorloopig nog geheim zouden houden!”

Zij: „Ja, dat weet ik wel, maar Tine zei, dat niemand zóó gek zou zijn om met mij te trouwen — nou, toen moest ik 't haar natuurlijk wel vertellen, hè?”

OPTIMISTISCH.

„Het doet me plezier, moedertje, dat je alles zoo van den goeden kant weet te bekijken.”

„Ja dokter, ik zeg maar zoo: 't is wel niet plezierig om reumatiek te hebben, maar ik ben maar blij, dat ik ten minste nog 'n rug heb, waar ik reumatiek in hebben kan.”

HET VERSCHIL.

„Ik heb gehoord, dat Harmsen over een groot salaris kan beschikken.”

„Geen kwestie van! Hij verdient wel een groot salaris, maar zijn vrouw beschikt er over.”

WAT IS GELUK?

„Geluk ligt in het najagen van iets — niet in het bereiken daarvan!” verklaarde de dichter.

„Vindt je? Dan heb je zeker nog nooit, op een regendag, achter een tram aan gehouden!” meende zijn nuchtere vriend.

AUTOTOCHT.

„Waar zouden we hier wezen?”

„Wat kan ons dat schelen? Over vijf minuten zijn we toch weer ergens anders.”

IEDER WAT.

De chauffeur had al geruimen tijd geduldig met zijn wagen staan wachten, terwijl zijn meesters een bezoek aflegden, toen de heer des huizes hem een glas wijn kwam brengen.

„Wel, maakt dat niet een ander mensch van je?” was de gulle vraag.

„Heel en al!” was 't antwoord. „En die ander zou ook nog wel een glaasje lusten.”

CAFÉ „OOSTERBAAN”

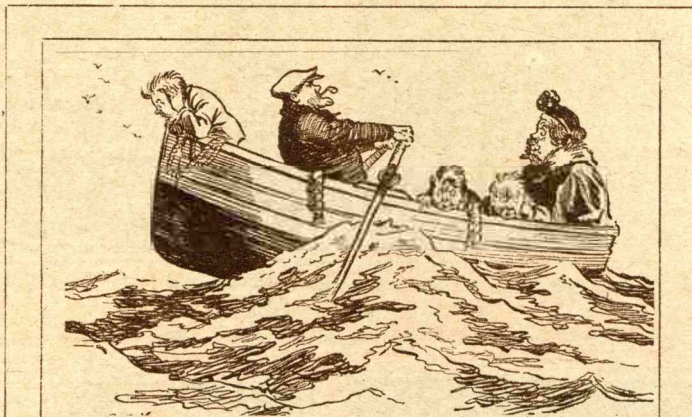
MARNIXSTR. 166

TELEF. 46087

AMSTERDAM

SPECIAAL AMSTELBIEREN
VERGUNNING

KOUDE KEUKEN TOT 1 UUR 'sNACHTS.

Neen, ik geef zelf niet veel om roeien, maar je moet je wel eens opofferen, om de kinderen een pleziertje te doen. (Gaiety)

MERCURIUS'

KANTOORBOEK- EN PAPIERHANDEL

SINGEL 383, bij het Spul, Tel. 47400

Geeft WATERMAN VULPENHOUDER CADEAU.

Vraagt Inlichtingen.

„Er zal niets anders opzitten, Henri, je zal Willy op je rug moeten nemen en mij in je armen dragen.”
(London Opinion)

DEFINITIE.

„Vertel jij nu eens, Keesje, wat is een bruidegom.”

„Een bruidegom is een ding dat ze op bruiloften hebben.”

GRIJS HAAR VERDWIJNT

zonder verf, geeft niet af en is absoluut onschadelijk. Proef-
flacon 85 cts. Rembours 40 cts. hooger voor porto. Wederver-
koopers korting. Hoofdvertegenwoordiger voor Amsterdam:
B. BROUWER, Coiffeur, J. P. Heyestr. 64, Amsterdam
Te bereiken met lijn 1-6-7-17-23.

ONBAATZUCHTIG.

Zij: „En zou je werkelijk evenveel van me houden, liefste, ook als ik heelemaal geen geld had?”

Hij: „Natuurlijk! Geld beteekent niets voor me. Maar ik hoop, dat alles wat je me van je vader's fortuin verteld hebt waar is — want leugenachtigheid zou ik je nooit kunnen vergeven.”

SCHRALE TROOST.

Parachutist: „Bent u er zeker van, dat die parachute goed werkt?”

Vliegenier: „O ja — en anders kan hij geruild worden.”

OMSCHRIJVING.

De onderwijzer had gevraagd wat een oester was, waarop een kleine jongen de volgende omschrijving gaf: „Een oester is een visch, die veel op een noot lijkt.”

VERDACHT.

„Ik weet een uitstekende vrouw voor je: een weduwe met een volwassen dochter.”

„En de dochter?”

„O, neem die liever niet, want dan zou je 'n fees van een schoonmoeder krijgen.”

VACANTIE.

Hij had zich al een week verveeld in 'het kleine, stille plaatsje, toen hij er eindelijk een kennis ontmoette.

„'t Lijkt me hier nog al saai,” vond de nieuw aangekomene. „Ben je hier verleden zomer ook geweest?”

„Natuurlijk niet,” was 't antwoord. „Denk jij, dat ik nu hier zou zijn, als ik hier verleden jaar was geweest?”

VERZUCHTING.

„Er zijn 'n hoop mensen, die gelukkig zijn zonder het te weten, maar er zijn er niet veel, die ongelukkig zijn zonder dat ze het weten.”

DE GESCHIKTSTE.

„Als je geld wilt leenen moet je leenen van een pessimist.”

„Waarom?”

„Die denkt tenminste niet, dat hij 't weer terug krijgt.”

MODERN TOILET.

„Zal je japon wel intijds komen?”

„Stellig, mijn modiste zou hem in een aangeteekenden brief sturen.”

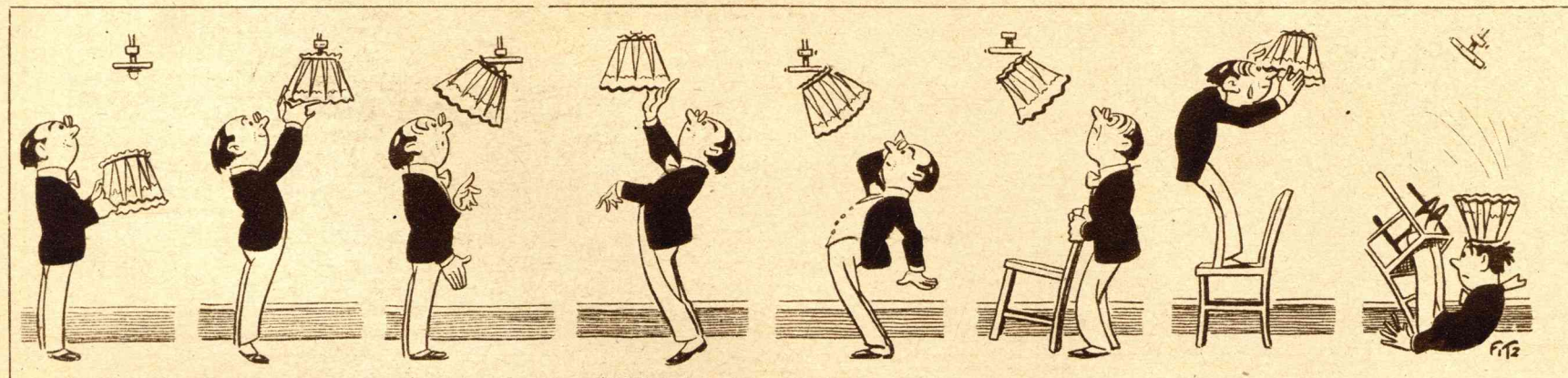
DE LOKALE KLEUR.

„Blijft u lang op die bank zitten?” vroeg de dorpling.

„Hoezoo? vroeg de schilder. „Ik denk 'n paar weken hier te blijven om te schilderen, voor de locale kleur weet je.”

„O, die hebt u al. Die bank is pas geverfd.”

DE LAMPEKAP, drama in acht bedrijven.

Die zal ik eens gauw ophangen.

Ziezoo, klaar is Kees.

O, dien kant nog.

Zoo dan!

Wel, hoe heb ik het nou!

Ik kan er ook zoo slecht bij.

Zoo zal 't beter lukken.

!!!

(The Passing Show)